

Sygn. akt III KK 608/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie J.D.,
skazanego z art. 94 § 1 k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 15 lutego 2018r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w C.
z dnia 6 grudnia 2016r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 grudnia 2016 r., wydanym na posiedzeniu w trybie art. 63 § 1 k.w., J. D. został uznany za winnego popełnienia w dniach 7 oraz 14 października 2016 r. dwóch czynów wyczerpujących znamiona wykroczeń z art. 94 § 1 k.w. i na podstawie tego przepisu oraz art. 9 § 2 k.w. wymierzono mu karę miesiąca ograniczenia wolności; nadto na podstawie art. 94 § 3 k.w. orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres roku i

rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych. Orzeczenie powyższe, wobec niezaskarżenia go przez żadną ze stron, uprawomocniło się dnia 28 grudnia 2016 r.

Prawomocny wyrok został zaskarżony kasacją złożoną w trybie art. 110 k.p.w., na korzyść ukaranego, przez Prokuratora Generalnego. Podniósł on zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, tj. art. 63 § 2 i § 5 w zw. z art. 58 § 1, polegającego na uwzględnieniu przez Sąd wadliwego wniosku oskarżyciela publicznego o wydanie na posiedzeniu wyroku, na mocy którego J. D. został ukarany i orzeczono wobec niego za popełnienie dwóch wykroczeń z art. 94 § 1 k.w. uzgodnionej uprzednio kary, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., polegającego na wymierzeniu na podstawie tych przepisów kary, której one nie przewidują, tj. kary ograniczenia wolności. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Oczywistym jest, że w sytuacji, w której wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. zagrożone jest wyłącznie karą grzywny i sankcja tego przepisu nie przewiduje kary ograniczenia wolności, a taka została ukaranemu w niniejszej sprawie wymierzona, doszło do naruszenia przepisów prawa o wykroczeniach w sposób rażący i mający istotny wpływ na treść orzeczenia w rozumieniu art. 111 k.p.w.

Ukaranemu przypisano popełnienie dwóch wykroczeń stypizowanych w art. 94 § 1 k.w., a zatem w sprawie znajdował zastosowanie również art. 9 § 2 k.w., który uprawniał do wymierzenia „łącznie kary w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę”. Rzecz jasna, także ten przepis nie uprawniał do wymierzenia kary ograniczenia wolności.

Zasadnie podniósł skarżący, że powyższe uchybienie było konsekwencją procedowania przez Sąd Rejonowy w C. w sposób naruszający reguły określone w art. 63 k.p.w., wynikający z nienależytej realizacji obowiązku rzetelnego zbadania sprawy zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym. Następstwem tego

było uwzględnienie błędnego wniosku złożonego w trybie art. 58 § 1 k.p.w. i powielenie jego nieprawidłowości co do proponowanej w ramach zawartego z obwinionym porozumienia kary.

Nie budziła zatem wątpliwości rażąca i mająca oczywisty wpływ na treść orzeczenia jego wadliwość, która implikowała konieczność uwzględnienia wniosku kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, które powinno być przeprowadzone w sposób czyniący zadość określonym ustawowo standardom prawa materialnego i procesowego.

kc